

Απόψεις των νέων για τη συγχώρηση

Το θρησκευτικό περιεχόμενο της συγχώρησης

Η παραβολή του σπλαχνικού πατέρα [Η του Ασώτου Υιού]

¹¹ Τους είπε επίσης ο Ιησούς: «Κάποιος άνθρωπος είχε δύο γιους. ¹² Ο μικρότερος απ' αυτούς είπε στον πατέρα του: «πατέρα, δώσε μου το μερίδιο της περιουσίας που μου αναλογεί»· κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. ¹³ Ύστερα από λίγες μέρες ο μικρότερος γιος τα μάζεψε όλα κι έφυγε σε χώρα μακρινή. Εκεί σκόρπισε την περιουσία του κάνοντας άσωτη ζωή. ¹⁴ Όταν τα ξόδεψε όλα, έτυχε να πέσει μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, και άρχισε κι αυτός να στερείται. ¹⁵ Πήγε λοιπόν κι έγινε εργάτης σε έναν από τους πολίτες εκείνης της χώρας, ο οποίος τον έστειλε στα χωράφια του να βόσκει χοίρους. ¹⁶ Έφτασε στο σημείο να θέλει να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, αλλά κανένας δεν του έδινε. ¹⁷ Τελικά συνήλθε και είπε: «πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας! ¹⁸ Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: πατέρα, αμάρτησα στον Θεό και σ' εσένα· ¹⁹ δεν είμαι άξιος πια να λέγομαι γιος σου· κάνε με σαν έναν από τους εργάτες σου». ²⁰ Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του.

Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του, τον σπλαχνίστηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε σφιχτά και τον καταφιλούσε. ²¹ Τότε ο γιος του του είπε: «πατέρα, αμάρτησα στον Θεό και σ' εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου». ²² Ο πατέρας όμως γύρισε στους δούλους του και τους διέταξε: «βγάλτε γρήγορα την καλύτερη στολή και ντύστε τον· φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. ²³ Φέρτε το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, ²⁴ γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε». Έτσι άρχισαν να ευφραίνονται. ²⁵ Ο μεγαλύτερος γιος του βρισκόταν στο χωράφι· και καθώς ερχόταν και πλησίαζε στο σπίτι, άκουσε μουσικές και χορούς. ²⁶ Φώναξε, λοιπόν, έναν από τους υπηρέτες και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. ²⁷ Εκείνος του είπε: «γύρισε ο αδερφός σου, κι ο πατέρας σου έσφαξε το σιτευτό μοσχάρι, γιατί του ήρθε πίσω γερός». ²⁸ Αυτός τότε θύ-

Ο άσωτος υιός. Διά χειρός Χαραλάμπους Επαμεινώνδα.

μωσε και δεν ήθελε να μπει μέσα. Ο πατέρας του βγήκε και τον παρακαλούσε, ²⁹ εκείνος όμως του αποκρίθηκε: “εγώ τόσα χρόνια σου δουλεύω και ποτέ δεν παράκουσα καμιά εντολή σου· κι όμως σ’ εμένα δεν έδωσες ποτέ ένα κατσίκι για να ευφρανθώ με τους φίλους μου. ³⁰ Όταν όμως ήρθε αυτός ο γιος σου, που κατασπατάλησε την περιουσία σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το σιτευτό μωσχάρι”. ³¹ Κι ο πατέρας του του απάντησε: “παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου κι ό,τι είναι δικό μου είναι και δικό σου. ³² Έπρεπε όμως να ευφρανθούμε και να χαρούμε, γιατί ο αδερφός σου αυτός ήταν νεκρός κι αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε”.

Λκ 15, 11-32

Το νομικό, το θρησκευτικό και το αγαπητικό πνεύμα της συγχώρησης. Η συγχώρηση στον Χριστιανισμό και στις θρησκείες

Η ανάγκη συγγνώμης και ανανέωσης μέσα στην εκκλησία

Ο Κύριός μας συνέδεσε αναπόσπαστα τή συγχώρηση μας από τόν Θεό μέ τή συγχώρηση πού όφειλουμε νά δίνουμε στους άνθρωπους, πού μάς έβλαψαν. (Κυριακή προσευχή, Ματθ. στ' , 12 καί ή παραβολή τών δύο όφειλετών, Ματθ. κη' , 21-35).

Στήν πραγματικότητα καί στίς περισσότερες περιπτώσεις τά άμαρτήματα γιά τά όποια ζητάμε τή συγγνώμη τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ άδικίες πού κάναμε στους άλλους. Έπομένως, όφειλουμε νά ζητάμε συγχώρηση όχι μόνο από τόν Θεό, αλλά κι από κείνους πού πληγώθηκαν άπ' αυτά τά άμαρτήματα: άλλοιώς ό Θεός δέν μάς συγχωρεῖ (Ματθ. ε' , 23-26). Πίσω από τούς άνθρωπους στους όποιους κάναμε κακό, βρίσκουμε τόν Θεό κι όταν άμαρτήσουμε στόν Θεό, πάντοτε πίσω Του βλέπουμε τούς άνθρωπους. Περιφρονώντας τόν Θεό, θραύουμε ένα ήθικό έλατήριο στους άλλους, δίνοντάς τους ένα κακό παράδειγμα. Ό άνθρωπος πού δέν συμπεριφέρεται μέ λεπτότητα πρός τόν Θεό, δέν τήν έχει ούτε πρός τούς άνθρωπους καί συμβάλλει στό νά μεγαλώνη ή άναισθησία τους άπέναντι στόν Θεό.[...]

Η άρνηση τῆς συγχωρήσεως ή τῆς αίτήσεως γιά συγγνώμη, κρατάει σκληρή τήν ψυχή. Τό κακό πού μάς έκανε ό άλλος, όταν διατηρηῖται μέσα στή συνείδησή μας, εἶναι μιá άκαθαρσία, πού παραμένει μέσα μας, μάς δηλητηριάζει συνέχεια κι έξαπλώνει τήν άηδιαστική όσμή της σ' όλο τό εἶναι μας. Οἱ άναλαμπές ή τό σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου, ένοχλοῦν τά μάτια μας καί δέν μπορούμε ν' αγαπήσουμε τόν Θεό καί ό άλλος δέν μπορεῖ ν' αγαπήσει έμάς. [...]

Μέσα στην εκκλησία [...] η κατάσταση τῆς άμαρτίας δέν γίνεται μόνιμη. Διαλύεται από τά συνεχῆ κύματα τῆς συγγνώμης, τῆς προσευχῆς, τῆς αγάπης, πού κινητοποιεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Γι' αυτό κι όλοι φαίνονται νά κινούνται από τό Ἅγιο Πνεῦμα πού τούς ένώνει. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι τό όργανο αὐτῆς τῆς διαπροσωπικῆς ζωῆς, πού κατευθύνεται πρός τήν καθαρότητα καί δέν συμβιβάζεται μέ τή σκληρότητα ή τήν άκαμψία τών σχέσεων, μέσα στήν Έκκλησία. Εἶναι τό Πνεῦμα τῆς έλευθερίας, τῆς σχέσεως μέσα στήν έλευθερία τῆς αγάπης· έπειτα, δέν μπορεῖ νά συμβιβαστῆ μέ τήν σκληρότητα, τήν τελματωμένη στάση τῆς δυσπιστίας ή τῆς άποστάσεως, πού προκαλοῦνται καί διατηροῦνται μέ τήν ύπερηφάνεια, ή όποία ούτε ζητάει, ούτε δίνει συγχώρηση. Έκεῖ πού βασιλεύουν τά πάθη, παρά τήν φαινομενική κινητικότητα τους, κυριαρχεῖ ή σκληρότητα, ή άκαμψία, ή έλλειψη έλευθερίας, πού μόνο τό Ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νά επαναφέρη όταν δίνη στόν άνθρωπο τή δύναμη νά συγχωρῆ καί νά ζητάει συγχώρηση, νά ύψώνεται πάνω από τήν ύπερηφάνειά του καί τά άλλα έγωϊστικά πάθη. [...]

Ἡ ἀνικανότητα τῶν χριστιανικῶν ψυχῶν νά ὑποφέρουν τήν ἀμαρτία καί τό κακό πού προξενεῖται στούς ἄλλους, ἡ ἀνάγκη νά ζητοῦν καί νά δίνουν συγχώρηση, φανερώσουν μιά ἀπό τίς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας γιά κάθαρση, ἀνανέωση, συνεχή ἀνάπλαση τῆς ἐνότητος καί τῶν ἐσωτερικῶν δεσμῶν της, γιά νά βρίσκεται σέ συμφωνία ἐν Χριστῷ. Ἔτσι φανερώνεται τό μυστήριό τῆς διατηρήσεως καί τῆς ἀέναης ἀνανεώσεώς της.

Στανιλοάε, π.Δ., *Ἡ ἀνάγκη τῆς συγγνώμης καί ἀνανεώσεως μέσα στην Ἐκκλησία*, Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμητοῦ (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

«Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου...».

Στίχος ἀπὸ τὸν Ν΄ Ψαλμό.

«Τῆς μετάνοιας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρων, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλέει».

Πεντηκοστάριο. Ἰδιόμελο Τριωδίου. Ἦχος πλ.δ΄

Ἡ συγχώρηση στο Ἰσλάμ

[...] Κατ' ἐπίδρασιν ἐπίσης τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἐγένετο διάκρισις μεταξύ βαρέων καὶ ελαφρῶν ἀμαρτιῶν. Εἰδωλολατρία, μαγεία, φόνος μουσουλμάνου, σφετερισμός τοῦ δικαίου τῶν ὀρφανῶν, αἰσχροκέρδεια, ἐγκατάλειψις τῆς σημαίας κατὰ τὸν «ιερόν πόλεμον», βιασμός μουσουλμανίδων παρθένων, εἶναι ἀμαρτίαι πρὸς θάνατον. Θανάσιμος ἐπίσης ἀμαρτία λογίζεται πάσα κατὰ τοῦ Ὀρθοσκευτικῆς νόμου ἐνέργεια.

Ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ μετάνοια

Αἱ ἀμαρτίαι βεβαίως ἔχουν τὰς συνεπειὰς αὐτῶν, ἀλλ' οἱ μουσουλμάνοι ἐλπίζουν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, λέγει τὸ Κοράνιον, εἶναι ἐτοιμὸς νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας. «Μη ἀμφιβάλης εἰς τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ· ὁ Θεός συγχωρεῖ ὅλας τὰς ἀμαρτίας». Βασικὴ μάλιστα πεποιθήσις τοῦ μουσουλμάνου εἶναι ὅτι ὁ πιστὸς ἐκφράζει ἀπίστιαν, ὅταν νομίζει ὅτι ὑπάρχει ἀμαρτία, τὴν ὁποίαν δὲν συγχωρεῖ ὁ Θεός, πλην τῆς ἀρνήσεως τῆς βασικῆς ὁμολογίας πίστεως εἰς τὸ ἐνιαῖον αὐτοῦ καὶ τὸ προφητικὸν ἀξίωμα τοῦ Μωάμεθ.

Ὁ Θεός συγχωρεῖ τὰς ἀμαρτίας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τοῦ πιστοῦ ἐμπρακτὸς μετάνοια (Iauba). Ἡ ἰσλαμικὴ θεολογία ἔδωκε μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν μετάνοιαν. Ἡ πρὸς Θεὸν ἐμπιστοσύνη ἐκφράζεται διὰ τῆς μετάνοιας, ἡ ὁποία θέτει τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν πίστιν ὅτι ὁ Θεός, παρὰ τὴν αὐστηρότητά του, εἶναι ἐλεήμων καὶ συγχωρεῖ τὸν μετανοοῦντα. [...]

Διὰ τὸ ἐγκυρον τῆς μετάνοιας ἀπαιτοῦνται τρία πράγματα· συνείδησις τῆς ἐνοχῆς, συντριβὴ καὶ μεταμέλεια, αἰτήσεις συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ σταθερὰ ἀπόφασις περὶ μὴ ἐπαναλήψεως τῆς διαπραχθείσης ἀμαρτίας. Ἐάν ἐκπληρωθοῦν οἱ ὅροι οὗτοι, ὁ Θεός λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν μετάνοιαν συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύν τῆς αἰώνιας βουλήσεώς του. [...] Κατὰ τὴν αὐστηρὰν ὁμολογίαν μουσουλμανικὴν ἀποψιν τὴν μετάνοιαν πρέπει νὰ συνοδεύουν ἔργα ἀρετῆς. Ὁ Θεός βεβαίως συγχωρεῖ τὰς κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀναφερομένης ἀμαρτίας, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἀμαρτιῶν, αἱ ὁποῖαι στρέφονται κατὰ τῶν συνανθρώπων, ἀπαιτεῖται ἐμπρακτὸς μετάνοια, διότι πρέπει τὰ κακὰ ἔργα

να αναπληρωθούν διά των καλών και να δημιουργηθή το αντίβαρον των καλών έργων έναντι των κακών. [...]

Ζιάκας, Γ., *Πίστις, ελπίς και σωτηρία κατά το Ισλάμ*, Θεσσαλονίκη, 1978, σελ. 154-158.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Ιησούς συγχωρεί τη μοιχαλίδα

¹ Ο Ιησούς πήγε στο όρος των Ελαιών. ² Αλλά πρωί πρωί γύρισε πάλι στο ναό, κι όλο το πλήθος ερχόταν κοντά του. Αυτός κάθισε και τους δίδασκε. ³ Τότε οι δάσκαλοι του νόμου και οι Φαρισαίοι φέρνουν μια γυναίκα που την είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία· την έβαλαν στη μέση ⁴ και του είπαν: «Διδάσκαλε, αυτή τη γυναίκα την έπιασαν επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία. ⁵ Ο Μωυσής στο νόμο μάς έχει δώσει εντολή να λιθοβολούμε τέτοιου είδους γυναίκες. ⁶ Εσύ τι γνώμη έχεις;». Αυτό το 'λεγαν για να του στήσουν παγίδα, ώστε να βρουν κάποια κατηγορία εναντίον του. Ο Ιησούς τότε έσκυψε κάτω και με το δάχτυλο έγραφε στο χώμα. ⁷ Καθώς όμως επέμεναν να τον ρωτούν, σηκώθηκε πάνω και τους είπε: «Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της». ⁸ Κι έσκυψε πάλι κάτω κι έγραφε στο χώμα. ⁹ Αυτοί όμως, όταν άκουσαν την απάντηση, άρχισαν με πρώτους τους γεροντότερους να φεύγουν ένας ένας, μέχρι και τον τελευταίο· κι έμεινε μόνος ο Ιησούς και η γυναίκα στη μέση. ¹⁰ Τότε σηκώθηκε όρθιος ο Ιησούς και τη ρώτησε: «Γυναίκα, πού είναι οι κατηγοροί σου; Κανένας δε σε καταδίκασε;». ¹¹ «Κανένας, Κύριε», απάντησε εκείνη. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς· «πήγαινε, κι από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις πια».

Ιω 8, 1-11

Lucas Cranach ο πρεσβύτερος,
Ο Χριστός και η μοιχαλίδα. Ελαιογραφία, 1532.

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Αν ένας διαπράξει μοιχεία με γυναίκα έγγαμη, δηλαδή με τη γυναίκα ενός άλλου, ο μοιχός και η μοιχαλίδα πρέπει εξάπαντος να θανατωθούν. (Λευιτ 20,10)

Αν κάποιος πιαστεί να πλαгиάζει με παντρεμένη γυναίκα, τότε θα θανατωθούν και οι δυό. Έτσι θα εξαλείψετε το κακό μέσα από τον λαό του Ισραήλ. (Δευτ 22, 22)

Από το Κοράνιο

(Σούρα 17, στ. 32): Και να μη πλησιάζετε στη μοιχεία, γιατί είναι αισχρή (πράξη) κι μεγάλη αμαρτωλή, ανοίγοντας τον δρόμο (για άλλες ανομίες).

(Σούρα 24, στ. 2-5): ² Την μοιχαλίδα και τον μοιχό να μαστιγώσετε κάθε έναν από τους δύο με εκατό ραβδισμούς. Να μη σας πάρει ο οίκτος -στην περίπτωσή τους- από ό, τι έχει ορίσει ο ΑΛΛΑΧ αν πραγματικά πιστεύετε στον ΑΛΛΑΧ και στην Έσχατη Μέρα. Και ας είναι μάρτυρες (παρόντες) της

τιμωρίας τους μια ομάδα από τους Πιστούς. ³ Ο μοιχός να μην νυμφεύεται παρά μια μοιχαλίδα ή μια άπιστη κι η μοιχαλίδα να μη παντρεύεται παρά ένα μοιχό ή έναν άπιστο. Κι απαγορεύεται τούτο στους πιστούς. ⁴ Κι εκείνοι που κατηγορούν τις ενάρετες γυναίκες για μοιχεία, κι έπειτα δεν παρουσιάζουν τέσσερις μάρτυρες (για να πιστοποιήσουν τούτο) να τους μαστιγώσετε με ογδόντα ραβδισμούς, και μη δεχτείτε ποτέ πια άλλη μαρτυρία απ' αυτούς. Γιατί αυτοί είναι οι (πρόστυχοι) παραβάτες. ⁵ Εκτός αν μετανιώσουν μετά, απ' αυτό, και βελτιώσουν τους τρόπους και συμπεριφορά τους. Γιατό ο ΑΛΛΑΧ είναι Πολυεπιεικής, Πολυευσπλαχνικός.

Αίτια που δυσχεραίνουν τη συγχώρηση και την έκφραση αγάπης στη ζωή των πιστών. Η αγάπη ως βάση για τη συγχώρηση

Επιστολή τέως κρατούμενου προς τον π. Γερβάσιο Ραπτόπουλο

Μάρτιος 2007

Πατέρα Γερβάσιε, Σεβαστέ μου Γέροντα,

Λίγες ημέρες μας χωρίζουν από την έλευση της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος. Θα είναι αυτή η τρίτη Μεγάλη Εβδομάδα από τότε που αποφυλακίστηκα. Πριν την αποφυλάκισή μου είχα ζήσει τρεις Μεγαλοβδομάδες στην Φυλακή.

Τις ημέρες αυτές στην Φυλακή τις αισθάνεται κανείς εντελώς διαφορετικά και πολύ πιο έντονα, από οπουδήποτε αλλού. Δεν υπάρχει κατάνυξη που συναντά κανείς στις εκκλησίες ούτε οι ευχές ούτε τα χαρούμενα πρόσωπα, ούτε το εορταστικό κλίμα, ούτε η ζέση της οικογένειας.

Υπάρχει όμως η συνάντηση με την προσωπική ευθύνη, η συμπόρευση με το Θείο δράμα, η ελπίδα να έχει κανείς στα μάτια του Κυρίου μας την τύχη του πρώτου πολίτη του παραδείσου και πρώην ληστή, η έντονη προσμονή της Ανάστασης...

Ποτέ στην ζωή μου δεν θα ξεχάσω την εμπειρία αυτή! Την σκληρή εμπειρία της Φυλακής αλλά και την μεγάλη ευκαιρία της Φυλακής! Διότι η Φυλακή σε περιορίζει, σε πληγώνει, σε τιμωρεί, αλλά σου δίνει και την προοπτική της επιλογής.

Της επιλογής να σαπίσεις ή να ανθίσεις! Να γίνεις χειρότερος ή ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Πράγματι αν κάποιος έχει τη δύναμη ψυχής, να ζητά ειλικρινά την συγχώρεση και να ποθεί αληθινά την κάθαρση, τότε νιώθει την ελπίδα, και όποιος νιώθει την ελπίδα, παίρνει θάρρος να ικετεύσει τον Θεό να τον σηκώσει, να τον αναστήσει!

Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι» (Α' Τιμ. 1, 15) και αληθώς ο Κύριός μας δεν καταδικάζει κανέναν γιατί αμάρτησε, αλλά γιατί δεν μετανόησε.

Στον ωκεανό του ελεύθερου χρόνου στην Φυλακή, μου δόθηκε η ευκαιρία να διαβάσω πολλά ψυχωφελή βιβλία... Στην αρχή και ενώ διάβαζα και προσευχόμουν δίσταζα, ίσως και να ντρεπόμουν, να επικοινωνήσω με κάποιον άνθρωπο να μου έδινε μια επιπλέον σημαντική πνευματική βοήθεια. Και να! Η επίσκεψή σας στην Φυλακή, για να προσφέρετε πνευματικά και υλικά σε όλους τους κρατούμενους. Το αδιάπτωτο και απόλυτα χριστιανικό ενδιαφέρον σας για όλους, ανεξαρτήτως θρησκευματος, εθνότητας ή χρώματος. Ο παρηγορητικός κηρυκτικός σας λόγος, αλλά και ο ψαλμωδός που εκείνες τις ημέρες έτυχε να διαβάζω: «Ο Θεός, συ έγνωσ την αφροσύνην μου, και αι πλημμέλειάι μου από σου ουκ απεκρύβησαν» (Ψαλμ. ξη, 6), έδωσαν τη δύναμη στο χέρι

π. Σταμάτη Σκλήρη, *Ο φυλακισμένος με την πορφύρα*, 1996.

μου να γράψει εκείνη την πρώτη επιστολή, που έγινε αφορμή της ευεργετικής για μένα γνωριμίας μας. Με στηρίξατε και με καθοδηγήσατε πνευματικά, αυτά τα πέτρινα χρόνια της φυλάκισής μου, αλλά και μετά την αποφυλάκισή μου έως σήμερα! Είστε για την ελαχιστότητά μου ο ιδανικός πνευματικός πατέρας. ΠΑΤΕΡΑΣ! Τα χρόνια αυτά που ήμουν στη Φυλακή διαπίστωσα ότι η λέξη ΠΑΤΕΡΑΣ φτιάχτηκε για αποστάσεις. Να την φωνάζεις από την μια μεριά του κόσμου στην άλλη, σα να φωνάζεις ΒΟΗΘΕΙΑ! [...]

Τις γράφω τις γραμμές αυτές σε απόσταση χρόνου, πάνε τρία χρόνια από τότε που αποφυλακίστηκα. Και δεν είμαι κάποιος από αυτούς τους χιλιάδες, που εξαγοράζοντας την ποινή τους, τους χαρίσατε την ελευθερία τους. Είμαι όμως ένας από αυτούς που τους χαρίσατε την πνευματική τους ελευθερία, που τους βοηθήσατε να γίνουν ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Και πιστέψτε με αυτό είναι πολύ πιο σημαντικό! [...]

Έχει πράγματι εξαιρετικά υψηλή δημοφιλία να προσφέρει κανείς στους πτωχούς, στους αρρώστους, στα ορφανά, στις κακοποιημένες γυναίκες, στις ανύπαντρες μητέρες, και μηδενική δημοφιλία να ασχολείται κάποιος με τους κρατούμενους. Αυτούς που πολλές φορές ακόμη και η ίδια τους η οικογένεια τους έστρεψε την πλάτη...

Όποιος όμως είναι Χριστιανός Ορθόδοξος πρέπει να μην λησμονεί ποτέ ότι είναι μέλος μιας πίστης που πρώτα από όλα ξέρει να αγαπά και να συγχωρεί. Να συγχωρεί και να αγαπά. Γιατί αν ξέρεις να συγχωρείς, ξέρεις και να αγαπάς, και αν ξέρεις να αγαπάς, ξέρεις και να συγχωρείς.

Ας μην μας διαφεύγει ακόμη, ότι στην Φυλακή δεν έχουν μπει όλοι οι άνθρωποι για ειδικά εγκλήματα. Μια στιγμιαία αμέλεια, ένας λάθος προγραμματισμός, μια συκοφαντία, ένα οικονομικό ναυάγιο είναι αρκετά να στείλουν κάποιον στη Φυλακή. Και όλοι μας πρέπει να προσέχουμε, γιατί η ζωή μας πολλές φορές μοιάζει με φράση που ακούγεται σωστή, αλλά αν πας να την διαβάσεις είναι γεμάτη... ορθογραφικά λάθη.

Σεβαστέ μου Γέροντα,

Τρία χρόνια μετά, μπορώ μετά παρηρησίας να πω: ΝΑΙ, τώρα είμαι ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!
Επιστολές από Κρατούμενους, Διακονία Αποφυλάκισεως Απόρων Κρατουμένων (Ανακτήθηκε 14/5/2017).

Αξιολόγηση των θέσεων του Χριστιανισμού και των θρησκειών για τη συγχώρηση

